

Eva Štulerová

16 let

Dottore

Krásná dívka poskakuje,
na paloučku prozpěvuje,
avšak zastaví ji před dubem,
obálka na kmenu hrubém.

Chvilku na ni jen tak zírám,
pak s nadšením ji otevírá,
pomaličku, s klidnou duší,
nezdá se, že něco tuší.

V obálce se dopis skrývá,
jaká jen tajemství ukrývá?
Zvědavá se vrhá do čtení tedy,
neví, jaké dopis obsahuje jedy.

Netuší, jak tu hloupou lulkyni¹...
Netuší, jak vyděšenou ji dopis učiní.

„Drahá slečno,

doufám, že odpustíte mou troufalost. Jsem pro Vás naprostým cizincem, ale přesto píšu tento dopis. Abych projevils alespoň trošku slušného vychování, jako první bych se chtěl představit. Mé jméno je Jiří Orság a jsem doktor v nedaleké vesnici. Moje povolání je jednou z pár mých kladných, řekněme, vlastností. Na rozdíl od mého zevnějšku je to něco, čím se mohu pyšnit. I přes mou zdeformovanou a zjizvenou tvář, která je odmítána společností, mi kvůli mé profesi obyvatelé projevují aspoň nějaký respekt a pochopení. Největší pochopení většinou přichází právě od dětí. Často od nich slýchávám: „Jakpak se vede strýčku Juro?“ Za to, že se jim starám o zdraví, mě trošičku přijímají mezi sebe. Každá mince má ale 2 strany. Víte od koho právě toho pochopení získávám nejméně? Je to od žen. Něžné bytosti, jimiž ženy jsou, nesnesou jediné pohlédnutí na mou tvář. Házejí na mne pak pohledy plné zhnusení a nenávisti, kvůli nimž jsem se již několikrát chtěl naprosto izolovat od světa. Měl jsem tak odjakživa pocit, že jsem sám, přestože jsem součástí společnosti. Pochopte, má matka zemřela, když jsem byl dítě, a lásku jiné ženy jsem nepoznal. Ve skutečnosti si myslím, že lásku jsem neobdržel od nikoho, naprosto bez ohledu na pohlaví. A tak jsem přemýšlel, slečno. Jakou má cenu nadále žít, když nikdo nebude schopen přes můj ohavný obličej vidět to srdce plné vášně? Žádnou. Zabít jsem se však nedokázal. Takže jsem dále pokračoval v práci. Pomáhal těm, kteří mě nepřijali dostatečně, jestli mě teda vůbec přijali. Nežil jsem, pouze přežíval. Proploval životem bez jakéhokoliv smyslu být. A tak se konečně dostávám k důvodu, proč Vám tento dopis píšu, drahá.

Jednoho dne, asi tak tři měsíce zpátky, jsem se vydal do lesa pro byliny. Moje nohy se ale začaly podlamovat a potřeboval jsem si odpočinout. Už bohužel nejsem zrovna nejmladší. Proto jsem si sedl na kmen jedné z vrb poblíž klidné hladiny malého jezírka. Tiché šumění a pohled na zářící hladinu mě uklidňoval a trochu i uspával. Málem bych snad opravdu usnul, kdyby nehybnou hladinu najednou neprorazila hlava. Pomalu vykoukla z vody a po chvíli se zjevilo celé tělo. Tělo nádherné mladé ženy, jež zdobily mokré rudé vlasy, které jako by hořely i přes všechnu vlhkost. To všechno ještě zkrášlovaly ladné pohyby. Dívka byla jako siréna, bez pochyby by dokázala získat jakéhokoliv muže by jen chtěla. Můj zrak se od ní nedokázal odlepit, byl jsem omámen. Může tohle vůbec být lidská bytost? Nemůže. Když jsem si povšiml i nebeské modře jejich očí, okamžitě jsem si řekl, že to není obyčejná žena. Je to anděl, nejnádhernější bytost ze všech. Chtěl jsem ji oslovit, avšak lapen v tomto těle jsem to nedokázal. Schoval jsem se tedy v keři a jen krmil oči pohledem na ni. Dívka mi ale zmizela stejně rychle, jako se objevila. Z rákosí totiž vyběhla jiná žena. Nechutná. Nečistá. (Ode mě to sedí, vidíte?) Byla chlupatá jako opice a dokonce tak i skákala. Popadla krásku za ruku a začala s ní tancovat do kolečka. „Musíme!

The Wind
Emma Florence Harrison

¹ Lulkyně – Divé ženy z oblasti Valašska. Často zmiňovány společně s „húkalkami“ (podle nichž je prý pojmenován hrad Hukvaldy). Jméno je odvozeno od zvuků, které údajně vydávají: „Ululu.“ Je vhodné se jim vyhýbat, protože je jejich zvykem (jako u mnoha dalších lesních víl) utancovat náhodné kolemjdoucí k smrti. Většinou jsou popisovány jakožto ošklivé, chlupaté...

Musíme! Chlapec v lese! Pojdme tancovat! Tancovat!“ jásala zrůda. Dívce se rozzářily ty krásné oči a s úsměvem se nechala odtáhnout. Poslední, co jsem zahlédl, byl kousek její modré sukně. Pak též on zmizel mezi stromy. Vytratila se... I s tím prokletým kusem oblečení, co mě nejspíš dostal za úkol strašit.

Od momentu, jež jsem právě vylíčil, jsem nemohl spát. Nemohl jsem se soustředit na moje koníčky a ani na pacienty. Strávil jsem celé dny v posteli a mé myšlenky směřovaly jen jediným směrem. K tajemné bytosti, kterou jsem zahlédl u jezera. Bylo to nesnesitelné. Viděl jsem ji neustále před sebou. Viděl jsem ji ve snech, kde jsem se jí dotýkal, kde mne milovala. I ty prokleté stíny nabíraly její podobu. Onemocněl jsem. Nemocí, kterou jsem ani já sám nedokázal vyléčit. Potřeboval jsem zjistit víc o neznámé ženě. Potřeboval jsem vědět, co je zač a jak se objevila. Jak se zbavit jejího obrazu v mé mysli. Vydal jsem se tedy opět do lesa. Tentokrát s ohromnou touhou najít děvče znovu.

To se mi taky povedlo. Potkal jsem ji na tom samém místě, obklopenou příšerami, o kterých jsem se později dozvěděl, že jsou její družky. Myslel jsem si, že tohle setkání mne konečně vyléčí, ale nestalo se tak. Vyvolalo ve mne jen větší touhu setkávat se s ní pořád dokola. A tak můj volný čas zaplnil nový „koníček“. Každý den jsem se vydal do lesa. Nenápadně jsem se plížil, aby nezahlédla kráska mou ohavnou tvář, a hledal, kde děvče tráví svůj čas. Můj vojenský výcvik se v tomto ohledu vyplatil. Nenechal jsem za sebou jedinou stopu, která by mohla odhalit mou přítomnost v lese. Dny plynuly a já jsem si mezitím zapisoval cokoli, co jsem viděl, do deníku. Pozoroval jsem všechno. Od konečků prstů po rudá ústa, jež naprosto vybízejí k políbení. Dozvěděl jsem se všechno. Že dívka opravdu není lidským tvorem, ale ani andělem. Jednalo se o lulkyni. Bylo to překvapivé, zdálo se to snad nemožné. Každá z jejích družek vypadala jako čert, ale ona... Ona zářila. Výjimečná, jediná krásná... Stejná jako já. Oddělena svým vzhledem od svého společenství. Od momentu, co mi tohle došlo, mé city jen zesílily. Nedalo se to srovnat s „láskou“, kterou jsem choval vůči jiným ženám. To, co jsem k ní cítil, bylo nepopsatelné. Tohle strašidlo se stalo mým smyslem života.

Jistě již víte, do koho jsem se tak vášnivě zamiloval, vidíte? Má láska vedla k různým věcem. Kvůli ní jsem, jak jsem už řekl, o Vás zjistil vše, nejmilejší. Vaši totožnost, Vaše návyky... Písně, jež milujete, jsem se naučil nazpaměť. Hledal jsem též nové, které byste mohla zpívat našim dětem, kdyby se na mne štěstí usmálo... I velikost Vašich nohou znám... Když jste jednoho večera usnula uprostřed louky, neodolal jsem, víte. Přiblížil jsem se. Opatrně, abych Vás nevybudil. Změřil jsem všechno, seznámil se se vším. Víte co znám ale ze všeho nejlépe? Vaše tance. Miloval jsem sledovat Vás, jak dovádíte muže k šílenství. Jak se kvůli Vám kácí k zemi a umírají. Ten úsměv na Vaší tváři! Ty pohyby! Nemohl jsem se toho nabažit! Byla jste opravdu jako anděl! Vedla je do posmrtného života. Daleko od Vás... Přitom mne jste mezitím vedla ještě blíže. A když jistá Vaše „přítelkyně“ přečetla lístek jednoho z nebožtíků, obdržel jsem možnost dostat se k Vám ještě víc. Okamžitě mne napadlo napsat dopis, protože, jakožto nejúžasnější z těch strašidel, určitě umíte také číst! S lítostí ale musím říct, že jsem nevypozoroval jen tyto krásné věci...

Dozvěděl jsem se totiž i o Vaší... „Slabosti“ pro jistého mladíka. Ten den začínal jako každý jiný čtvrtek. Tancovala jste a zpívala. Vaše družky se kolem Vás smály a tleskaly do rytmu. Květiny se lámaly pod Vašima nohama a já si, jako vždy, přál býti na jejich místě. Ucítit ten dotek... Ztrácel jsem se ve svých představách. Jak sedím po těžkém dni v křesle a vy mne přicházíte rozveselit svými polibky. Líbáte mne a já sahám na Vaše něžné boky... Moje představy však byly drze přerušeny neúprosným jekotem nechutné lulkyně. Chytla Vás za ruce a točila se s Vámi. „Mladík! Hezký! Tmavé vlasy, krásné oči! Utancovat! Utancovat!“ ječela, až mi z toho třeštila hlava. Ze Všech sil jsem se držel, abych tam nevlétnul a nevytrhnul Vás z náruče té zrůdnosti. Ta mezitím pokračovala: „Každé oko jiné! Dlouho jsem neviděla!“ V ten moment jste se zasekla. Váš zrak se mírně zatřásl. „Ženy“ nic nevypozorovaly... Ale já ano. Toho chlapce znáte, nechcete ho zabít. To všechno jsem z jediného pohledu zjistil. Jakýkoliv protest z Vaší strany by však nepomohl, moc dobře jste to věděla, takže jste jen mlčky následovala. Já se vydal za Vámi, schovává se ve stínech.

Když jsme konečně dorazili na místo a Vy jste zahlédla chlapce, opět se ten výraz objevil. Jen na vteřinku, ale objevil. A tak jste ve chvíli, kdy se Vaše družky už chtěly vrhnout z úkrytu, udělala něco nevídaného. „Nechte ho jen mně,“ požádala jste, což vyvolalo zmatení. Opravdu tento chlapec stál za Váš hlas?! Nikdy dřív jste nepromluvila. Ani jednou předtím jsem neslyšel ten zvuk, kvůli němuž se mi podlomila kolena. Navíc jste si jej chtěla nechat jen pro sebe! Věděla jste, že konec jeho života nastane teď a tady. To proto jste neměla v úmyslu ho nechat zemřít jinou rukou než Vaší! Bylo to snad vyznání citů? A ty proradné lulkyně Vám to povolily! Závist mne sžírala zevnitř. Jakmile jste se k muži přiblížila, musel jsem odvrátit zrak. Tak něžně jste se na něj dívala. Tak opatrně jste s ním tancovala, jen aby nestoupnul na jediný trn. Nechtěla jste, aby si potřhal kůži jako ostatní... Dělal jste všechno, aby tanec trval co nejdéle. Jemně jste se jej dotýkala a vyměňovala si s ním úsměvy. Neznalému by se mohlo zdát, že se jedná o pouhý tanec dvou milenců. A mně... Chtěl jsem být na jeho místě. Svíral jsem ruce v pěst, když jste mu nenápadně dopřála chvilku odpočinku. Přes všechnu Vaši snahu se ale musel jednou skáčet k zemi, toho jste si byla moc dobře vědoma. V moment, kdy se tak stalo, jste k mrtvole

přistoupila a políbila ji na čelo. Pak jste rychle, očividně příliš raněna, zmizela pryč. To ve mně vyvolalo znechucení. Čím si zasloužil polibek? Jak ve Vás mohlo tohle stvoření vyvolat smutek, jež jsem nikdy neviděl? Smutek, který jsem myslel, že snad ani necítíte? A tak jsem se po chvíli k mrtvole toho chlapce přiblížil... Když jsem však pohlédl na jeho tvář, poznal jsem ho. Léčil jsem ho dříve, bydlel o pár domů dál. Přepadl mne nezkrotný vztek.

Nedokázal jsem vystát představu Vašich něžných rukou na částech jeho těla. Že se Vaše prsty dotýkaly jeho kůže místo mé. Nakreslil jsem si kolečko na každém místě, o které jste se jen jemně otřela. Přeci jen jsem pozoroval nejpozorněji, jak to jen šlo, abych zaznamenal každý Váš ladný pohyb. Po chvíli jsem pokryl značkami téměř celé jeho tělo. Už skoro nevypadal ani jako lidská bytost. Póry se mu plnily rudou barvou a já zprvu nevěděl, co s místy, která jste požehnala svým dotykem... Věděl jsem jen, že tento muž si nezaslouží mít je na těle. Nebyl hoden toho, aby měl na sobě části Vás. A tak jsem udělal jedinou věc, již jsem mohl. Vytáhnul jsem můj starý kapesní nůž a bodnul do jeho masa. Bylo to jako zapíchnout nůž do řízku z kapra o Vánocích. Ta slast. To nadšení. Měla jste už někdy štědrovečerního kapra, drahá? Jistěže neměla. Hloupá to otázka. Já Vám ho jednou s radostí udělám! Vaření je mým velkým koníčkem. S nožem to tedy, jakožto doktor a kuchař zároveň, umím výborně. Ale musím se přiznat, že u toho muže mi nepomohly ani moje schopnosti. Nástroj byl tak tupý, že bodnutím to začalo a také skončilo. Musel jsem si poradit jinak. Ale jak? Čím bych jen oddělil kůži od těla? Jistě Vás to už napadlo. Ano, drahá. Použil jsem své zuby.

Nemyslel jsem si, že to bude fungovat. Ale když se zbavíte strachu. Ach, když necítíte tu prokletou emoci, jde to hladce. Jakmile jsem se nebál kousnout z plných sil, bylo to pro mne jako kousnutí do másla. Pomalu jsem odděloval posvátné části od těla. Cítil jsem tu příšernou chuť krve a občas jsem nejspíš i něco spolknul... Pomalu jsem se ale blížil ke svému cíli. Ve chvíli, kdy jsem kůži konečně z těla nebožáka dostal, jsem ji naházela do pytle na byliny, který jsem měl ten den u sebe. Až tedy na jediný kousek. Ten jsem si nechal venku, abych něco vyzkoušel. Napadlo mne, že si ho přišiju. Zdá se to šílené, ale chtěl jsem Vaši přítomnost cítit na sobě. A kdyby se kůže muže, jehož jste se dotkla, stala mou... Neznamenaloby to, že jste se dotkla mne? Vytáhl jsem si proto jehlu s nití, které nosím v případě, že bych si v lese roztrhl třeba kalhoty, a zkusil to. Bodl jsem do své levé ruky, pak jsem začal pomalu propojovat kůže dohromady. Bolest byla nesnesitelná. Bylo mi jasné, že pro další kusy budu muset použít něco proti ní, ale ten pocit. Ach... Ten pocit Vašich rukou na mém těle za to stál, milovaná. Když jsem dosáhnul vysněného výsledku, byl jsem tak ohromně nadšený, že jsem nemohl klidně sedět. Okamžitě jsem se sebral. Běžel jsem jako o život domů pokračovat v tom, co jsem začal. Chtěl jsem si přišít víc. Tělo obklopené rudou tekutinou jsem tedy za sebou nechal, stejně nebyl nikdo, kdo by ho tam našel. Když už jsem se dostal k té krvi... Chutná Vaše stejně jako lidská? Je tak plná železa nebo snad krev ani nemáte?

Přeci jen jste naprosto jiná od nás lidí... Monstrum, ale přesto lidská. Příšera, stejně tak jako žena. Možná, že právě ta Vaše nelidská stránka, Vás, drahá, odděluje od ostatních žen. Dívala byste se na mne stejně pohrdavě jako ty ostatní, jež jsem miloval? S jejich pohledy jsem se ještě vypořádat dokázal, ale Váš... Ach, Váš bych nesnesl. Jak jsem se s nimi vypořádal? Jsem si jist, že to chcete vědět! Jsem přeci doktor, drahá... Svůj postup Vám popíšu na konkrétním příkladu. Jmenovala se Anna Koňářiková. Přišla za mnou s těžkou rýmou. Nebo aspoň si myslela, že to je pouhá rýma. Měla tuberkulózu. Dva týdny předtím se mi za zády smála v hospodě, jak nechutný to člověk prý jsem, a najednou potřebovala mou pomoc! Za její něžná slova jsem se ji tedy z lásky rozhodl zbavit utrpení! Oznámil jsem jí, že je možné, že léčbu nepřežije. Ona ale naivně chtěla o život aspoň „zabojovat“. Rozhodl jsem se, že až tedy druhý den přijde, uvařím jí čaj. Do čaje jsem ovšem přidal... Zvláštní ingredienci. Chvilí po dopití posledního doušku proto ztratila vědomí. A když se znovu probudila? Neviděla. Vybodnul jsem jí totiž mezitím oči a strčil je do sklenice od kompotu. Jak se říká... „Co oči nevidí, to srdce nebolí.“ Křičela, pevně připevněná k mému stolu. Nikdo ale nic neslyšel. Byla mi vydána na milost. Mohl jsem si s jejím tělem dělat cokoliv, co jsem jen chtěl. A taky jsem tak udělal. Poté, co jsem ji konečně zabil, byla příliš znetvořená. Jistě by mě obvinili, kdybych jim ukázal to potrhání, pořezání a „poskvrněné“ tělo. Vymyslel jsem si tedy, že pohřeb proběhnout nemůže. Všem jsem řekl: „I mrtvé tělo by vás mohlo nakazit. Pohřbít ji musím sám!“ Ti hlupáci mi to sežrali. Inu, přesvědčivý jsem. Kdo by se hádal s jediným doktorem v okolí?

Má drahá, hlavně nepanikařte. Tohle se stalo týdnů před našim setkáním. Vám bych něco takového nikdy neprovedl. Na to Vás příliš miluji. Proto Vám přeci píši tento dopis! Pochopte, přiznal jsem se Vám takto k několika zločinům, jež jsem spáchal, má nejdraší! Nenašel jsem v sobě totiž zatím dostatek odvahy říct Vám to z očí do očí. Vězte ale, že to všechno bylo opravdu z lásky, kterou v sobě chovám. Mým jediným, sobeckým, přáním je, abyste mne milovala stejně, jakožto já Vás. A čisté lásky z obou stran by nebylo možné dosáhnout bez shoení mé masky před Vaší osobou, nemyslíte?

Nyní bych Vás chtěl o něco požádat, má lásko. Po přečtení dopisu se se mnou setkejte u jezera obklopeného vrbami. Tam, kde mé oči poprvé spatřily andělskou bytost, již jste. Na tomto místě chci odhalit poslední tajemství, která skrývám. Pomozte mi zbavit se nemoci, jež mě sužuje. Má prosba se může zdát poněkud

nezdvořilá... Proto pochopím, jestli jí nebude chtít vyhovět. Pokud se tak ovšem stane, nemůžeš mi zazlívát, že masku zatím plně neodložím, nejkrásnější skone můj.“

*Bust of a deformed man wearing a bulbous
Leonardo da Vinci + Wenceslaus Hollar*

Těmito slovy dopis končil. Děvčeti se z tváře vytratila všechna barva už po přečtení poloviny textu... Avšak nyní? Nyní vypadala, jako kdyby z ní dopis vysál i veškerý život. Vyskočila a rozběhla se na louku posetou květinami. Naříkala a volala na své družky... Přesto se ženy po jejím boku z nějakého důvodu neobjevily. Přes celý les se rozléhalo bídne: „Ululu.“ A i tak... I tak nebyl nikdo, kdo by ho zaslechl. Nikdo... Až na muže, kterému mezitím hrál na rtech úsměv.

Na louce sedí vyděšená lulkyně,
dopis děsný leží v jejím klíně,
mezitím nedaleko u jezera,
číhají zrádné oči a sekera.

Mám pro Vás konečnou otázku, drazí...

Dívka krásná prý valašským strašidlem je...
Myslíte ale, že jediným monstrem z Valašska je?